

TRUMP'S AMERICA ΚΑΙ «ΚΙΒΔΗΛΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ»

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr),
Publication date: 30 July 2017.

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Η εκλογή Τραμπ συντάραξε τον κόσμο και ξεκίνησε μια τεράστια βιομηχανία «κίβδηλων ειδήσεων» (fake news) με κύριους διακινητές τους «έγκυρους» αμερικάνους δημοσιογράφους «προοδευτικής» απόκλισης. Οι «έγκυροι» βρέθηκαν σε άμεσο σύμπλευση με τον αχαλίνωτο πανζουρλισμό των social media και τους αναρίθμητους online αλληθωρίζοντες αριστεριστές «μαχητές της δικαιοσύνης (justice warriors).

Η έκρηξη κατά του 45ου προέδρου των ΗΠΑ, ως φαινόμενο μαζικής υστερίας και παροξυσμού, θα απασχολήσει, είναι βέβαιο, ιστορικούς και πολιτικούς επιστήμονες, αλλά και ψυχιάτρους, για πολλές δεκαετίες ακόμη. Το παφλάζων αυτό κύμα ασυγκράτητης λεκτικής βρωμιάς και μίσους κατά του Τραμπ δεν μπορούσε φυσικά να αφήσει αλώβητη την Ελλάδα. Κάτι ο έμφυτος αντιαμερικανισμός μας, κάτι ο άστοχος και αστόχαστος έρωτας των «μορφωμένων» μας με το δίδυμο Ομπάμα-Χίλαρυ, κάτι οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τις Μαδούρο-αποκλίσεις τους, κάτι τα περίπλοκα σύνδρομα καταδίωξης και συνομοσιολογίας του έλληνα, κάτι η απερισκεψία του πλήθους των «σχολιαστών» μας -- «έγκυρων» και άκυρων -- και βρεθήκαμε και μεις βυθισμένοι μέχρι το σαγόνι στον χυδαιολογικό μονόλογο κατά του «απροκάλυπτα ακροδεξιού, εθνικιστή και πολεμοχαρή Τραμπ».

Οι σχολιαστές μας δανείστηκαν εν ριπή οφθαλμού την κακοφωνία και την μοχθηρία των αμερικάνων και ευρωπαϊών συναδέλφων τους με τις έντονες αλλεργικές αντιδράσεις στον μη πολιτικά ορθό Τραμπ. Τους ενόχλησε βαθύτατα ο «αντί-ευρωπαϊσμός» του (πώς είναι δυνατόν αμερικάνος πρόεδρος να εκφράζεται αρνητικά για την ΕΕ), η επιθετική του διάθεση εναντίον της παράνομης μετανάστευσης έγχρωμης κυρίως προέλευσης, η σκληρή του στάση απέναντι στον ισλαμικό φανατισμό, και ο άκρατος «λαϊκισμός» του που δεν είναι τίποτε άλλο από την βίαιη λεκτική εξωτερική του αισθημάτων μιας τεράστιας σιωπηλής πλειοψηφίας.

Τόσο οι «έγκυροι» μας, όσο και οι άκυροι μας, υιοθέτησαν αμέσως το αμερικανικό «προοδευτικό» καλούπι-υβρεολόγιο κατά του 45ου προέδρου: τρελός, μισογύνης, «ομοφοβικός», ρατσιστής, επικίνδυνος λαϊκιστής, διχαστικός, αδίστακτος, απεχθής, κιτρινομάλης, απατεώνας, ανεργάτιστος, τσαρλατάνος, ηλίθιος, εμπαθής, συνεργάτης των Ρώσων, γελοίος, «τραχανοπλαγιά», «ισλαμόφοβος» κ.λπ., κ.λπ.

Αναρωτιέται κανείς, αν φυσικά διαθέτει ακόμη σώας τας φρένας, πώς είναι δυνατό να υπάρξει ο πολυδιαφημισμένος «διάλογος» όταν το πεζοδρομιακό ιδίωμα, ενισχυμένο από την

αλήτικη γλώσσα της μπάλας και την διάλεκτο των «πρωϊνάδικων», γίνεται το μέτρο της «ψύχραιμης» ανάλυσης, έστω κι αν ο «πρωτόγονος» Τραμπ είναι ο στόχος; Η απάντηση όμως εδώ αναβάλλεται, όπως και οι αποφάσεις της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης μας, για το απώτατο μέλλον.

Φυσικά η πτωχή πλην τιμία Ελλάς δεν πρόκειται να παίζει καθοριστικό ρόλο στην θητεία του αμερικανού προέδρου, αλλά, για λόγους καθαρά δικής μας λογικής και μιας έστω και δειλής προσπάθειας να διατηρηθεί ένα μέτρο στον εσωτερικό μας «διάλογο», θα ήταν (ίσως) επιθυμητό να αποφεύγονται βιαστικά μαγειρεμένες και συσκευασμένες από τα αμερικανικά δίκτυα και τις «έγκυρες» εφημερίδες «ειδήσεις» τύπου fake news.

Δύσκολο ως ακατόρθωτο το εγχείρημα βεβαίως, ιδίως μάλιστα όταν η λογοδιάρροια των παρ' ημίν τροφοδοτείται κυρίως μέσω του αιωνίου και αδηφάγου «κόπυ πάστε». Μια προσπάθεια όμως ποτέ δεν βλάπτει ιδίως σε εποχές όπως η σημερινή που η «ισχυρή» Ελλάδα βρίσκεται υπό την κατοχή των δανειστών, μια εποχή που επιδιώκει την φίμωση εκείνων που βλέπουν ότι «θρίαμβου», όπως η «έξοδος στις αγορές», είναι μασκαραλίκια επιβαλλόμενα από τις εκλογικές ανησυχίες της Μαμάς Μέρκελ και που επίσης αντιλαμβάνονται που οδηγεί, ιδίως την Ελλάδα, η «ενωμένη» Ευρώπη.

Αναρωτιέται κανείς π.χ. πώς στην εποχή του Internet των «ζωντανών» διασταυρώσεων πληροφοριών, της στιγμιαίας επιβεβαίωσης μεγεθών και αριθμών, της άκοπης πρόσβασης στο σύνολο των αμερικανικών κυβερνητικών πηγών και νομοθετικών εξελίξεων κ.λπ., οι σχολιαστές μας μένουν απαθείς καταναλωτές της «αλήθειας» που παράγεται από τους αμερικάνους παλιότσους των κατευθυνόμενων ΜΜΕ. Με ελάχιστο κόπο, π.χ., μπορούν να ανακαλύψουν οι πάντες ότι το «έγκριτο» CNN προσφάτως παραδέχθηκε ότι οι συντάκτες του μαγείρεψαν ψέματα για την «προδοτική συνεργασία» του Τραμπ με τους Ρώσους: ή ότι η «είδηση» για την δήθεν επικείμενη παραίτηση του ΥΠΕΞ Τίλερσον βασίστηκε σε «δύο ανώνυμες πηγές» αγνώστων λοιπών στοιχείων -- οι οποίες πιθανώς δεν υπάρχουν καν αλλά είναι αποκυήματα της φαντασίας του ενδό-CNN μαγειρείου.

Ο «έγκυρος» ελληνικός σχολιασμός, όπως είναι «στοχευμένος» στις παραληρηματικές βλακείες των αμερικάνων βιοτεχνών των fake news και που έχει αναλάβει εργολαβικά να καλλιεργήσει για συναισθηματικούς (;) λόγους την προπαγάνδα των αυτό-κατεδαφισμένων Δημοκρατικών και στην Ελλάδα, μένει χωρίς λογικά κριτήρια για το τι είναι τέλος πάντων ο Τραμπ. Είναι ο σαλτιμπάγκος που γίνεται καθημερινά το αντικείμενο χυδαίων μονολόγων απ' τους αμερικανούς τηλεοπτικούς κωμικούς της δεκάρας ή ο ακαλλιέργητος αλλά πιθανώς ειλικρινής εικονοκλάστης που ήλθε απ' το πουθενά; Είναι ο πράκτορας των Ρώσων ή ο σκληροτράχηλος σταυροφόρος των αμερικανικών συμφερόντων; Είναι ο προστάτης των εργαζομένων και της καταρρέουσας μεσαίας τάξης ή ο υπηρέτης του «κεφαλαίου» ων και αυτός δισεκατομμυριούχος;

Τέτοια ερωτήματα, που προϋποθέτουν πνευματική βάσανο και ορισμένες γνώσεις περί τα αμερικανικά, μένουν στα αζήτητα. Έτσι ο εύκολος δρόμος του υβρεολόγιου είναι ανοιχτός.

Όπως και οι αμερικανοί «έγκυροι» έχουν καταπιαστεί αήθως με την ανύπαρκτη Ρωσική «συνωμοσία», αγνοώντας απολύτως τα πραγματικά προβλήματα της πατρίδας τους που, κατά τους προϊσταμένους τους, δεν «πουλάνε» (αλλά που αντικατοπτρίζουν την βαθύτατη ανησυχία της συντριπτικής πλειοψηφίας των αμερικάνων ψηφοφόρων), έτσι και οι παρ' ημίν καταπιάνονται κυρίως μ' αυτό που λανθασμένα θεωρείται ότι «πουλάει» στο αμερικανικό ακροατήριο.

Με λίγη όμως προσπάθεια και επένδυση χρόνου, και με την βοήθεια τους Internet, οι παρ' ημίν θα μπορούσαν να «βγάλουν» ισορροπημένες *πραγματικές* ειδήσεις σχετικές με

ουσιαστικά και επικίνδυνα πολιτικά προβλήματα που επηρεάζουν την εσωτερική ισορροπία στις ΗΠΑ και, κατ' επέκταση, και τις τύχες μας εδώ στην ουρά της βαλκανικής. Π.χ.:

1. Πώς εξελίσσεται η αναπτυσσόμενη προσπάθεια, πρωτοφανής ακόμη και για τα αμερικανικά χρονικά, για την ανατροπή του Τραμπ μέσω της διαδικασίας μομφής από το Κογκρέσο;
2. Πώς η επιθετικά καλλιεργούμενη μυθολογία Τραμπ-Ρώσων επηρεάζει τις σχέσεις των υπερδυνάμεων, τροφοδοτώντας την δυσπιστία και την εχθρότητα, όταν το παγκόσμιο σύστημα παραπαίει μέσα σε πολέμους, ισλαμική τρομοκρατία, πυρηνικές απειλές και τόσα άλλα;
3. Πώς αντιμετωπίζονται οι πολιτικά ορμώμενοι δικαστές οι οποίοι αναπτύσσουν τις προσωπικές δικανικές μεθόδους ώστε μέσω της έδρας να πετύχουν την ανατροπή αποφάσεων εθνικής ασφάλειας και, εκ των πλαγίων, την εξουδετέρωση του εκλογικού αποτελέσματος;
4. Τι ακριβώς είναι το φαινόμενο των «πόλεων ασύλων» (sanctuary cities) των οποίων οι δημοτικές αρχές καταπατούν επιδεικτικά ομοσπονδιακούς νόμους περί παράνομης μετανάστευσης και προστατεύουν με έξοδα των φορολογουμένων ακόμα και ποινικούς εγκληματίες από την σύλληψη και απέλαση τους στις υπό διάλυση πατρίδες τους;
5. Πώς εξελίσσεται η προσπάθεια να απαγκιστρωθεί η δημόσια υγεία από την απηνή κερδοσκοπία των ασφαλιστικών εταιρειών και να αποκτήσει υπηρεσίες single payer, ήτοι εθνικό σύστημα υγείας κατά τα πρότυπα Ευρώπης και Καναδά; (Θέμα στο οποίο μέχρι στιγμής ο Τραμπ βρίσκεται σε αδιέξοδο).
6. Τι ακριβώς μέτρα πρέπει να παρθούν για να αντιμετωπιστεί η αυξανόμενη βία των «προοδευτικών» και «αντιφασιστών», παρομοίων των δικών μας Εξαρχείων και Ρουβίκωνα, στην οποία συμβάλει ασμένως το Δημοκρατικό κόμμα και ένα απίθανο συνονθύλευμα «αντιστασιακών» συνάξεων με ξεκάθαρη αποστολή την βίαιη παράλυση της κυβέρνησης Τραμπ και την ανατροπή της;
7. Πώς θα περισταλεί το εκρηκτικό συμμοριτικό ένοπλο έγκλημα στις μεγάλες πόλεις που απειλεί τα μητροπολιτικά αυτά κέντρα με επικίνδυνη αποσταθεροποίηση, τώρα σε συνδυασμό με την κρίση χαμηλού ηθικού των αστυνομικών εξ αιτίας της άλυτης σύγκρουσης τους με «προστατευόμενες» μειονότητες, οι οποίες αναπτύσσουν τις δικές τους βίαιες αντιστάσεις;

Αυτά και πολλά άλλα συνθέτουν την εικόνα της Αμερικής σήμερα αλλά μένουν στα αζήτητα στην καθ' ημάς «ενημέρωση» όπως και κατά το πλείστον στις αναφορές των «έγκριτων» αμερικανικών ΜΜΕ.

Για όσους θα σπεύσουν να απορρίψουν την ανάγκη για μια ισορροπία στην «ενημέρωση» των ελλαδιτών, ιδίως εις ό,τι αφορά τα «αμερικανάκια» και τον «τσαρλατάνο» Τραμπ, ο αντίλογος είναι σχετικώς εύκολος: ακριβώς όπως μάθαμε να παπαγαλίζουμε τα κίβδηλα των αμερικάνων για τον Τραμπ, έτσι και αποδεχόμαστε την ευκολία του αναμασημένου και την άνευ κρίσεως αποδοχή της «λογικής» που βαστά αλυσοδεμένη τη χώρα («η παγκοσμιοποίηση είναι παράδεισος», «το Brexit είναι συμφορά», «η ενωμένη Ευρώπη είναι εγγύηση της δημοκρατίας» κι άλλα τέτοια τερατώδη). Αυτή είναι μια από τις κύριες ρίζες της σημερινής πνευματικής, πολιτικής, και κοινωνικής μας κατεδάφισης και δεν μπορεί να ανατραπεί παρά μόνο με γνώση και αλήθεια.

Η εύκολη και άκοπη «αποτίμηση» της Αμερικής υπό τον Τραμπ για τον «κυρίαρχο λαό» συνιστάται στο να καταπίνει αμάσητα τα σκουπίδια των «μέσων» -- μαγειρεμένα και συσκευασμένα από δύστυχους είλωτες που αμείβονται, στην Αμερική τουλάχιστον, με δεκάδες χιλιάδες δολάρια ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ.

Τα προς λύπηση αυτά υποζύγια ακολουθούν το παλαιότατο δίδαγμα της εθελοντικής (και καλοπληρωμένης) υποταγής που απεικονίστηκε στο ιστορικό λογότυπο [His Master's Voice](#): ο Νίπερ, το σκυλάκι, ακούει αφοσιωμένο τον δίσκο που παίζει το γραμμόφωνο, απορροφημένο, ακίνητο, και σιωπηλό, έτσι ακριβώς όπως οι είλωτες είθισται να συμπεριφέρονται όταν σχηματίζουν τις «ανεξάρτητες γνώμες» τους καθοδηγούμενοι από τα «αφεντικά» και τις εκτοξεύουν στα δικά τους πρωϊνάδικα.

Ο κατακλυσμός που ξεκίνησε το 2010 και μας κατάπια έχει καταφανέστατα διδάξει ελάχιστα στην κοινή μας γνώμη. Η συμπεριφορά του «εκλογικού σώματος» είναι η καλύτερη απόδειξη της επιτυχίας των μαγείρων. Με την ευκολία που αποδεχόμαστε το υβρεολόγιο κατά του Τραμπ ως την ατράνταχτη «απόδειξη» της εκ προμελέτης προσπάθειας του να ανατρέψει την δημοκρατία στη χώρα του, έτσι και καταπίνουμε αμάσητα τα διάφορα σκουπίδια της ενημέρωσης, της «ενωμένης» Ευρώπης και των «σωτήρων» μας με το πουγκί.

Έτσι ακριβώς αποδεχόμαστε την «νομιμότητα» του αυθαιρέτου των Βρυξελλών ως κέντρου αποφάσεων επί δικαίων και αδικών· και έτσι διδασκόμαστε να προτιμούμε την σκλαβιά της «ισχυρής Ελλάδας», που όμως παρουσιάζετε ως η ευτυχής κατάληξη του «θαύματος» της διάσωσης η οποία, μεταξύ άλλων, μας επιτρέπει σήμερα να βγούμε στις αγορές για να γιγαντώσουμε περαιτέρω το βουνό του εθνικού χρέους για λόγους εκλογικής τακτικής της Μέρκελ και προς αποκλειστικό όφελος των «επενδυτών».

Έτσι λοιπόν καταλήγουμε στην μοναδική συμβουλή προς αμφοτέρους τους παρ' ημίν σχολιαστές -- «εγκύρους» τε και ακύρους: ερεύνα και META πίστευε.

Ο Τραμπ ενοχλεί μέχρι ασφυξίας τα σημερινά πολιτικό-κοινωνικά μορφώματα της Δύσης που ο μακαρίτης Σολζενίτσιν, σε μια διάλεξη του στο Harvard, προφητικά τα περιέγραψε ως «χωρίς κουράγιο» κάνοντας ιδιαίτερη μνεία της πολιτικής ηγεσίας και της ελίτ των «μορφωμένων».

Ο Τραμπ προκαλεί ρίγη μίσους μεταξύ εκείνων που επιδιώκουν την άνευ ορίων επέκταση της νομοθεσίας για «εγκλήματα μίσους» εναντίον όσων προσβάλουν τον Αλλάχ -- και δίνουν βραβεία κοινωνικής ευαισθησίας σε όσους παρουσιάζουν τον χριστιανισμό ως μείγμα βλακείας, ψυχικής νόσου, και θρησκευτικού ολοκληρωτισμού.

Ο Τραμπ προκαλεί στομαχική εξέγερση σε όσους επιμένουν ότι ο ισλαμισμός είναι παράγωγο κακής διαπαιδαγώγησης, και όχι του θρησκό-πολιτικού Ισλάμ, που μπορεί να διορθωθεί με «κοινωνικοποίηση», σεμινάρια για την σωστή χρήση των social media, μαθήματα γιόγκα και πλεξίματος, και πανάκριβα προγράμματα «από-ριζοσπαστικοποίησης» που αναλύουν, μεταξύ άλλων, γιατί ο βιασμός πρέπει να αποφεύγεται στις «διαπροσωπικές σχέσεις» από τους πιστούς.

Και ο Τραμπ οδηγεί σε αποπληξία όλους όσους θεωρούν ότι τα αφύλακτα σύνορα-πρόσκληση στην μαζική μετακίνηση κάθε πικραμένου από τον Νότο στο Βορρά είναι απαράβατο «ανθρώπινο δικαίωμα» που υποχρεωτικά υπερβαίνει την απαίτηση του άτυχου «ιθαγενούς» πληθυσμού για έλεγχο της ροής και σκληρά μέτρα αποτροπής και καταδίωξης των απρόσκλητων.

Είναι καιρός «να βάλουμε μια τελεία», όπως λένουν και οι αγράμματοι των ΜΜΕ, και να ξαναδούμε απ' την αρχή τι προκάλεσε το φαινόμενο Τραμπ. Ο «άξεστος» μεγιστάνας δεν κατέφθασε από την Σελήνη, δημιουργήθηκε και ανδρώθηκε εντός του «συστήματος» που σήμερα τρίζει από αγεφύρωτες διαφορές, βαρύτατες κληρονομίες του πολύ πρόσφατου παρελθόντος, και μιας γενικής τάσης της Δύσης για αυτοκαταστροφή. Είναι όμως το ατίθασο τέκνο του συστήματος που έχει καταφοβίσει το κατεστημένο και, προ πάντων, τους «προοδευτικούς» δικτατορίσκους μας.

Για λόγους που θα μείνουν μάλλον ανεξήγητοι παρ' όλες τις παρλαπίπες των «σοφών» και των «έγκυρων», ο 45ος πρόεδρος αναδύεται ως ένας spoiler που κυριολεκτικά τον γεννούν το ιστορικό αδιέξοδο και η κατάπτωση του ορθολογικού και ανθρωπιστικού «μοντέλου» που ξεκίνησε τον 18ο αιώνα.

Σε στιγμή γενικής αποχαλίνωσης της διαβρωτικής πολιτικής ορθότητας, της αντικατάστασης της δημοκρατίας από την *Fassadendemokratie* (την κίβδηλη δηλαδή δημοκρατία του Habermas) κατασκευής ΕΕ· την άνοδο «παγκοσμιοποιημένων» σχημάτων τεχνό-οικονομικού ολοκληρωτισμού· και την συμπίεση μέχρι θανάτου της ανακατανομής του πλούτου που έδινε ανθρώπινο μερίδιο στον εργαζόμενο μέχρι περίπου την δεκαετία το '70 μετά από αιώνες αιματηρών πολλές φορές συγκρούσεων, ο spoiler μπορεί να γίνει ένας αναπάντεχος παραγωγός συνταρακτικών μεταρρυθμίσεων.

Ίσως λοιπόν έφθασε η ώρα και για μας να σκεφθούμε για τον Τραμπ «έξω από το μαύρο κουτί» (που στα ελληνικά δεν έχει απολύτως κανένα νόημα αλλά είναι κι αυτό μέρος του πνευματικά ελλειμματικού και αγράμματου συρμού) και να ξεφύγουμε προς στιγμή από την λαγνεία του υβρεολόγιου.

Βεβαίως και η σκέψη μόνον μιας τέτοιας στροφής θα οδηγήσει σχεδόν όλους του «έγκυρους» και τα πλήθη των ψευδο-«προοδευτικών» σε φρικίαση και αποτροπιασμό.

Αλλά δυστυχώς για όλους αυτούς η πρόοδος συχνά συνδέεται και με φρικίαση και με αποτροπιασμό (καθ' οδόν προς την κάθαρση).